

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. december 1.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ÚT A BOLDOGSÁGBA

Énekek: 119,1-4; 119,8-10

Alapige: Zsolt 1,1-2

Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül.

Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy a mord időjárás ellenére is elsegítettél bennünket e helyre. Köszönjük, hogy nem tudott senki lebeszélni bennünket arról, hogy ígét hallgassunk, hogy együtt reád figyeljünk, és együtt kérjük az énekszóban: Vajha én oly boldoggá lehetnék, hogy járhatnék te szent utaidban.

Köszönjük, hogy ennek megvan a feltétele. Egészen bizonyosan tudjuk, hiszen, hogy azt akarod, hogy boldogok legyünk. Lehetünk is boldogok, mert megteremtetted annak feltételét, lehetőségét. Köszönjük, hogy erről akarsz ma este is beszélni velünk.

Üresíts meg, kérünk, a te ígéd előtt bennünket. Könyörülj meg rajtunk, hogy most semmi ne zakatoljon a fejünkben, szívünkben, gondolatainkban. Hadd zárjuk kívülre a világot, annak minden zaját, ami olyan fárasztó tud lenni egy ilyen nap után is.

Kérünk, nyisd meg az égi béke szép honát, hogy halleluját zenghessünk, hálaéneket daloljunk.

Ámen.

Igehirdetés

A Bibliaolvasó kalauzunk szerint, amint azt sokan láthattuk, a Zsoltárok könyvét kezdtük el olvasni. Engem az döbbsentett meg, amikor elővettem ezt a nagyívű tanítói iratot, hogy ennek az első szava az: boldog. Megütött engem ez, hiszen a zsoltárokból sok szenvedésről, üldöztetésről, testi vagy éppen lelki, vagy mindkét nyomorúságról olvasunk, és mégis úgy kezdődik ez a zsoltár: boldog. Aztán

ügy folytatódik: „Boldog ember az, aki...” — Éppen ezért olyan sokat mondott nekem ez a két ige. Engedjétek meg, hogy ennek a két igének az üzenetével foglalkozzunk egy kicsit ezen a mai istentiszteleten.

Olyan jó, hogy Isten ígéje azt tárja elénk, hogy az ember hogyan lehet boldog. Valamikor boldog volt az ember, de ezt a boldogságot elveszítette az Édenkertben, a szentséggel, az igazsággal és a tisztasággal együtt. Olyan megdöbbentő, hogy az egész Szentíráson végigvonul ez a kifejezés: boldog. Isten azt akarja, hogy boldog légy.

Isten azt akarta a bűneset után, hogy az ember ismét boldog legyen, és Ő gondoskodott arról, hogy boldog lehessen. A boldogság az ember számára ne csak egy elérhetetlen valami legyen, ne csak egy utópia, ami után fut-fut, de soha nem éri el.

Eszembe jutnak azok az igék, amelyek a boldogságról szólnak. Ha ezeket megnézzük, akkor rögtön itt a Zsoltárok könyvében is a legelső üzenet úgy hangzik felénk: a boldogságról ne testi, hanem lelki értelemben gondolkozzunk. Hiszen a boldogság nem a körülményeinktől függ, hanem a szívünk és lelkünk belső állapotától.

A boldogság tehát nem testi fogalom, nem testhez, világhoz kapcsolódó fogalom, hanem lelki síkon elérhető és megvalósítandó fogalom számunkra.

Hogy mennyire így van, amikor Jézus beszél a boldogságról a nagy igékben, a Máté 5-ben, a Hegyi-beszédben azt mondja: „Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet. Boldogok, akik szomjazzák az igazságot, mert ők megelégtettek. Boldogok az irgalmasok. Boldogok, akiknek szívük tiszta...” — nem is folytatom, mert mind-mind belső dolog, lelki tulajdonság.

Így beszél a boldogságról Dávid is a zsoltárban, amikor azt mondja: „Boldog az, akinek bűne megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog az az ember, akinek az Úr bünt nem tulajdonít.”

Sőt, még a Jelenések könyve a Biblia végén is így tanít: Boldog az, aki az Úrban hal meg, mert megnyugszik a fáradtságtól. — Megint az Úrban lenni, az Úrban élni... az az ember még a halálban is boldog.

Az ígében először is az van: boldog ember, aki lelki módon fogja meg, ragadja meg és éli át a boldogságot. Éppen ezért nincs veszélyeztetve a boldogsága, mert nem a külső dolgoktól, erőktől függ, hanem az Istennel való kapcsolatától. A testi embernek persze a külső dolgokban van a boldogsága, és azoktól várja, reméli a boldogságot, amit azután nem fog megkapni. A hívó ember számára azonban a lelki dolgok jelentik a boldogságot.

A másik érdekessége ennek az igének itt a Zsoltárok könyvében: nem a pozitívummal kezdi, hogy boldog ember, aki az Úr törvényében gyönyörködik, hanem negatív felsorolással. Nem azt mondja: boldog az, aki ezt teszi, hanem azt mondja: boldog, aki ezt nem teszi. Azt mondja: aki nem jár gonoszok tanácsán, aki bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül.

Tehát azt mondja: nem az a boldog, aki tesz valamit, hanem az, aki ezektől elhatárolja magát. Nagyon jól van ez így, mert ez a két zsoltár-vers azt jelenti számunkra, hogy amíg nem szakítunk tudatosan a bennünket lehúzó és tönkretévő erőkkkel, addig nem tudunk eljutni Isten törvényének a gyönyörűségére. Tehát

ahhoz, hogy valamihez odakapcsolódjak, először valamitől el kell szakadni. Valaminek először hátat kell fordítani, hogy valamihez vagy valakihez odaforduljak. Ez máshogy nem megy — mondja ezt nekünk Istennek igéje. Először szakítani azokkal, akik gonosz tanácsokat akarnak adni, akik bennünket a maguk útjára akarnának vinni, és azt akarják, hogy mellettük üljünk, mint csúfolódók.

Pál apostol azt írja a Római levél 7,22-23 versében: „Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint.” Isten törvényében, Isten igéjében, beszédében, tanításában csak a belső ember tud gyönyörködni. A testi embernek — mondja az ige — bolondság. Nem tudja megfogni, nem is érti. Nem is tudja azt, hogy a hívők mit esznek annyira az igén, miért olyan fontos számukra Istennek a beszéde, igéje.

Azt mondja Pál itt a 23. versben: „De látok egy másik törvényt is a tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban.”

Ezért mondja az 1. Zsoltárban az író, mert meglátta, hogy a hívő ember életében két törvény harcol egymással. A törvény, amelyik a tagjainkban van, és egy törvény, ami a szemünk előtt van, amely a fülünkön, a szívünkön keresztül akar elhatni egészen a belsőkig, az Istennek a beszéde, igéje.

Éppen ezért ez a zsoltár mit akar? Tulajdonképpen ez a zsoltár meg akarja erősíteni az igazakat a megszentelődés útján, és eléjük akarja tárni azt, hogy érdemes a keskeny úton haladni, érdemes a keskeny úton a célt nézni, nehogy úgy járjon a hívő, mint ahogy a Zarándok útjában van, amikor elérkeznek a Hiúság városába. Ott Keresztyénnek a társa megáll, és azt mondja: gyönyörködjünk. Gyönyörködjünk mindenben, ami itt van. Eladó az egész világ. Hol ezt, hol azt árulják. Egyik bódé a másik után — és tudjuk, mi lesz ennek a vége, amikor ottmaradnak, megállnak, és nem folytatják útjukat a boldog cél felé.

A Zsoltár azzal kezdődik: „Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székébe nem ül.” A zsoltáríró nagyon jól tudja, hogy milyen nehéz szakítani ezekkel. Milyen nehéz a hívő embernek szakítani a gonoszok tanácsával, a bűnösök útjával és a csúfolódók székével, de különben nem gyönyörködhet az Isten törvényében. Ha nem szakít vele radikálisan, akkor az Isten törvényéhez nem fog tudni odafordulni, és nem lesz neki gyönyörűség Isten törvénye.

Azt hiszem, hogy mi ennek mindennap és sokszor ki vagyunk téve. Ennek minden hívő ember ki van téve, és ez — most vegyük komolyan a mai igében — a boldogságunkat veszélyezteti.

Bizonyára jártatok úgy, amikor nekünk a hitetlenek akarnak tanácsot adni. Néha elcsodálkozom, mert ilyenkor az ember meghallgatja, mert nem akarja megsérteni az illetőt, de úgy vagyok vele, hogy szinte meg sem hallom. Mikor a hitetlen tudja, hogy mit kell tennie, és tanácsot ad Isten gyermekének, aki a Lélek vezetése alatt kell, hogy legyen, közvetlen kapcsolatban az élő Istennel, és akkor egy hitetlen ad egy tanácsot az életünkre, családunkra, valamilyen konkrét problémára nézve. Azt mondja Isten igéje: „Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán.” Ezeket a tanácsokat nem kell megfogadni, mégpedig azért nem kell megfogadni, mert van nekünk tanácsadónk.

Nagyon szeretem azt az ígét a Szentírásban, amikor azt mondja Isten gyermeke, hogy „Ő ad csodás tanácsot”. Jézus Krisztust tanácsosnak nevezi az Ézsaiás könyve, a csodálatos ézsaiási prófécia Krisztusról. Azt mondja: Ő tanácsos. Ha bennünket van, aki tanácsoljon, akkor mondjátok meg, hogy miért fordulna oda a hívő a bűnösök tanácsára? Azért, mert el akarja hitetni az ellenség, hogy ők tudnak adni valami jó tanácsot.

A héber szövegben, itt a bűnösök nem csak azt jelenti, hogy bűnösök, hanem azt, hogy megrögzött bűnösök. Itt sokkal mélyebb jelentésű szó van a héberben. Azt mondja: megrögzött bűnösök, a törvényt tudatosan semmibe vevők.

Hadd mondjam el: a Bibliának van egy nagy üzenete, mégpedig az, hogy vannak olyan emberek, akiknek ezen ige szerint nyilvánvaló a bűnük. Mert vannak olyan emberek, akiknek a bűnük nem nyilvánvaló. A régiek úgy mondták: vannak vékony bűnök, meg vastag bűnök. Ez azt jelenti ma, hogy vannak olyan bűnök, amelyek nem nyilvánvalók, mert mi egy embernek az életébe nem láthatunk bele, ezeket a bűnöket lehet, hogy takargatják, lehet, hogy nem jön napfényre, de itt az ige azt mondja: „nyilvánvaló megrögzött bűnösök.”

Amikor valakinek az istentelensége, bűnös állapota, élete, az ebből fakadó dolgai nyilvánvalóan istentelenek. Azt mondja Isten igéje: ezektől el kell szakadni. Aki Isten törvényében akar gyönyörködni, aki azt akarja, hogy Isten igéje szóljon neki, tanítsa, beszéljen vele az Úr, az nézze meg, hogy ha ez nem történik, vajon elszakadt-e a bűnösök tanácsától? Vajon elszakadt-e a bűnösök útjától, a csúfolódók székiétől? És határozottan vállalja-e az Úr Jézus Krisztusnak a követését.

Mint ahogy Pál apostol a mai napokban olvasott Filippi levélben, amikor teljesen elhatározza magát: nem, szó sem lehet róla, hogy én letérjek, megálljak, leüljek, hanem célegyenest igyekszem. Én megyek a Jézus Krisztusban az elhívás jutalmára.

Igen, azt mondja: akikről kiderül – mert tulajdonképpen mit kívánnak ezek a gonoszok, bűnösök, csúfolódók? Azt, hogy megálljunk az ő útjukon és velük együtt mozogjunk.

Eszembe jutott Péter apostolnak a tanítása az Apostoli levélben, aki azt mondja a hívőknek, az I. század hívóinak, keresztyéneinek: testvérek, elég volt, hogy életetek elfolyt idejében a pogányokkal együtt futottatok. Összecseng Pállal pontosan a Filippi levélben (azt hiszem, a tegnapi ige volt), amikor pont ezt mondja: határolódjatok el! Szakadjatok el az ebektől, a paráznáktól, és elmondja: gonoszoktól, istentelen emberektől. Tudj szakítani! Miért? Azért, mert le fognak húzni. Mert a hívőnek kiszívják az erejét, úgy, mint a pióca kiszívja a vért az emberből. A hitetlenek, a gonoszok, az istentelenek társasága valahogy így szívja el a hívőnek az életerejét. Így szívja el a nyugalmát, a békéjét, a boldogságát. Így akarja lefojtani Jézus Krisztussal való közösségünket és kapcsolatunkat.

Nagyon nagy tanítás ez a mai ige arra, hogy a hívőnek vigyáznia kell, ha az Isten törvényében akar gyönyörködni. Ha Isten igéjét akarja komolyan venni, nagyon fontos. Nézzük meg, hogy tulajdonképpen itt az igében egy fokozást látunk, mert azt mondja: először is *nem jár* gonoszok tanácsán, utána a bűnösök útján *meg nem áll*. Tehát aki jár, akkor már a következő lépés: megáll. A harmadik lépés: csúfolódók székébe *nem ül*. Tehát már le is ült. Ha valaki jár, és menet köz-

ben mondanak neki valamit, azért folytatja az útját. A második lépés, amikor lassul és meg is áll ezen az úton, mert odafigyel; a harmadik, amikor le is ül. Tehát állandósítja azt a folyamatot, amit a gonoszok akarnak. Amit az istentelenek és hitetlenek terveznek.

Azért mondja ezt az Írás, mert az ember életének általános jellemzője a folyamatos távolodás Isten törvényétől. Az ember nem úgy távolodik Isten törvényétől, hogy egyszerre, radikálisan, hanem lassan... Először csak a gonoszok tanácsán jár, aztán már a bűnösök útján megáll. Tehát mindig csak egy kis eltérés, mindig csak egy engedetlenség, egy kis rossz szokás. A végén pedig nem oda érkezik, ahova elindult. A vége a halálnak útja lesz.

Ma van a hónap első napja, de ma reggel arra gondoltam, hogy nem sokára itt lesz a hónap utolsó napja is, 31-e, és bennem mindig van egy olyan gondolat, hogy amikor jön a Szilveszter hány bulit szerveznek a világban, társaságok, baráti körök, esetleg munkatársak egymással, de az biztos, hogy már indulnak a szervezések és indulnak a meghívások.

Ilyenkor belerendül a szívem abba, hogy vajon hány hívó fog ebben elbukni? Gonoszok tanácsán, bűnösök útján és csúfolódók székében? Hány hívó lesz olyan közösségben, közegben, ahol neki semmi keresnivalója nincs? Ahol ő idegen, idegen test. Ahol nem is kellene, hogy jól érezze magát, mert olyan dolgok hangzanak el, olyan beszélgetés folyik, és az egész éjszakának a légköre olyan, hogy abban semmi építő nincs, csak reggel felébredni bódult, kábult állapotban. Vagy délelőtt másnaposan. És ott kezdődött: a gonoszok tanácsa volt, gyere közénk! Szilveszterezzz velünk!

Igen, nagy-nagy kísértések ezek a hívőknek és azt mondja Isten igéje, hogy ez valóban nem könnyű. Nehéz felvállalni azt: én az Úrra nézek. Nehéz felvállalni, hogy elkülönülök, és esetleg még barátságok vagy kapcsolatok is tönkremennek vagy befejeződnek.

A bűnösök útján az tud megmenekülni, aki nem áll meg rajta. József nem állt meg, amikor a fáraó felesége adott neki egy tanácsot. Azt mondta: hogyan tehetném az én Istenemmel szemben? Pedig ott egy fiatalembernek, akinek ott vannak a testi vágyai, micsoda prima lehetőség. József elkezdett futni. Mert, ha ő ott megáll, akkor vége van! Ha ő ott megáll, akkor nagyon-nagy baj van, mert a bűn útján, aki megáll, az le is fog ülni. Fel lehet állni, hiszen van bocsánat, van kegyelem, van újrakezdés, van megtisztulás. Fehérebbek lehetünk a hónál. — Mi tudjuk. De aki tudja előre azt, hogy el fog bukni, meg fog állni, az mindenképpen meneküljön!

Úgy van ez — akik autót vezetnek, azok tudják —, hogy miről beszélek. Budapesten még kevésszer éltem át, de amíg falun éltem, ott néha kellett menni olyan utakon is — nem a faluban, de másutt — ahol nagy volt a sár, ahol megállt a víz keréknyomokban, és ahol kellett nézni, hogy na, a két kerék hol menjen ahhoz, hogy megússzuk, és ne kelljen a sárban kocsit tolni. Tudjuk, hogy ilyenkor egy dolog van, amire nagyon kell figyelni: arra, hogy ütemesen, lendületesen kell haladni, mert ha megállunk, ott a kerék már nem tud megindulni. Inkább gázt kell adni. Azon a sáros, azon az ingoványos talajon, azon a nagyon nehéz terepen csak úgy lehet átmenni, ha lendületből megyünk át.

Ez a mai igénk tulajdonképpen a hívőknek egy lendületet akar adni. Azt akarja mondani: vigyázz! Ilyenkor, amikor a bűn fenyeget, amikor gonoszok, csúfolódók, amikor bűnösök adnának tanácsot, vagy húznának le téged, akkor adj gázt! Akkor tessék megbátorodni, tessék erőt kérni az Úrtól. Akkor tessék kiáltani: Uram Isten, siess minket megsegíteni ily nagy szükségünkben, Krisztus Jézusért, mi Urunkért és Megváltónkért. És ebből a lendületből tessék elfutni.

Azt mondja a Zsoltárok könyvében ez az 1-2. vers: azért van ez a sorrend felállítva, mert lehetetlen, hogy odaadja magát Isten tanítására az, aki nem szakít a hitetlenekkel és az istentelenekkel. Így van ez a Szentírásban. Először elvesz az Úr, hogy adjon. Először lerombol, hogy felépíthessen. Először üressé tesz, hogy megtöltsön. Először kárnak ítélt Pál apostol mindent, amit addig értéknek tartott, hogy aztán értéknek tarthassa azt, amit kárnak ítélt addig.

Éppen ezért azt mondja ez a mai ige: Össze van kapcsolva az 1. és 2. vers. Nem elég nemet mondani a világra, a bűnösökre, hanem igent kell mondani az Úrnak. Azért, mert lehet, hogy a gonoszokra, a bűnösökre, a csúfolódókra egy hit nélküli, erkölcsösebb vagy tisztább, magát tisztán tartani akaró ember is talán képes nemet mondani.

De milyen jó, hogy a Zsoltár odaírja: ez kevés, ha valaki szakít a bűnösökkel. Oda kell, hogy csatlakozzék az Isten tanításához, mert abban meg gyönyörködnie kell. Értjük, hogy milyen nagyon fontos tanítása ez a Szentírásnak? Vannak olyan emberek, akiket úgy ismerünk, hogy nagyon szerények, szelídek, soha nem káromkodnak. Azért vannak olyan Isten nélkül járó családtagjaink, munkatársaink vagy szomszédaink, barátaink, akik lehet, hogy példás házasságban élnek, még példásabban, mint a hívők sokszor, akikről el lehet mondani: nincsenek benne semmi gazemberségben, semmi feketeüzetben, semmi kétes ügyletben. De azt mondja a Szentírás: hanem az Úr törvényében van gyönyörűségük.

Tehát a hívőt ez különbözteti meg az úgymond világi jó embertől, hogy a világi jó ember az lehet, hogy nem jár a bűnösök útján, (de már ott van amúgy is a születésénél fogva), de a hívő ember meg ettől elszakadva az Úr törvényében gyönyörködik. Mégpedig úgy, mint aki nagy kincset talált.

A Zsoltárok könyve majd erre lesz nekünk példa, hogy egyrészt elénk adja az Úr tanítását, az Úr törvényét, hiszen ez a Tóra szó, amit mi törvénynek fordítunk, az tulajdonképpen nem is törvényt, hanem isteni tanítást jelent.

A Zsoltárok könyve, amit most olvasunk, egy nagy isteni tanítás. Azt akarja az Úr, hogy ha Ő tanít bennünket, akkor mi meg tanulók legyünk. Ha Isten tanítani akar bennünket, mi taníthatók legyünk. Olyanok legyünk, mint a kis diákok, akik elmennek szeptember 1-én az iskolába (most nem május végéről beszélek), akik beülnek a padba új tolltartóval, új füzetrel, új könyvvel. Nagy még a lelkesedés, majd egy hét múlva lehet, elszáll, de még szeptember 1-én nagy a lelkesedés, és beülnek, hogy ők tanulni akarnak.

Így legyünk az Úr előtt! Aki az Úr törvényében gyönyörködik, az Úr törvényében van gyönyörűsége, és azt mondja: az Úr törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.

Mit jelent ez, hogy az Úr törvényéről gondolkodik éjjel-nappal? Hiszen semmiképpen nem azt jelenti, hogy semmit nem tesz (nem végzi a munkáját), mert ő

éjjel-nappal az Úr törvényéről gondolkodik. Nem ezt jelenti, hanem tulajdonképpen azt jelenti, hogy állandóan az eszében tartja. Ezt jelenti a Szentírásban, hogy állandóan az eszében tartja Isten igéjét.

Figyeljük meg, hogy amikor a Sátán Évához ment, akkor mit mondott neki először? Azt mondta neki: Csakugyan azt mondta az Isten? Mert a Sátán arra volt kíváncsi, hogy Éva mennyire tartja eszében Istennek a beszédét? Erre akart rákérdezni a Sátán, mert tudta, hogy Évának-Ádámnak csak az az esélye van, csak az az életlehetősége van, hogy az Isten beszédét megtartja, mert közben Isten beszéde megtartja őt, őket. Éppen ezért kérdi: csakugyan azt mondta Isten? Hogy vajon mennyire tartotta meg a beszédet.

Éva mennyire tartotta meg? Tudjuk, hogy hamar elfelejtette. Hamar elfelejtették, hogy nem jó az embernek egyedül. Hamar elfelejtették, hogy Isten mit mondott: Azt a gyümölcsöt, ha megeszed, bizonyosan meghalsz. Ott nagyon erős kifejezés. Éva meg elkezd finomítani rajta: hát azt mondta Isten, hogy lehet, hogy akkor meghalunk. Erről szó sem volt.

Mennyire veszi komolyan Istennek a beszédét? Ez azt jelenti: törvényéről gondolkodik éjjel-nappal.

A másik, amit ez az ige jelent, az pedig az, hogy ha valaki úgy érzi, hogy ő egyszerre nem érti meg Isten igéjét, akkor ne keseredjen el. Mert Isten igéjét nem is lehet sokszor egyszerre megérteni, hanem arról gondolkodni kell éjjel-nappal.

Sokan kétségbeesnek, hogy jaj, nem értem Isten igéjét! Főleg, ha olyan iratot olvasunk, amit nekünk, lekipásztoroknak is, meg nagyon régóta Bibliát olvasó embereknek is azt szoktam mondani, hogy ötször kell elolvasni, míg egyszer megértjük. Ezért mondja a zsoltáríró: nem baj, ha erről gondolkodik éjjel és nappal. Mert ilyen kell, hogy legyen Istennek a beszéde: az Úr törvényében van gyönyörűsége.

Ismét mondom azt az ígét, amit Pál mondott a Római levél 7. fejezetében: Gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint. Az újjászületett ember, a belső ember, ahol Jézus Krisztus lakik a szívben, az már tud gyönyörködni Isten törvényében. Nem azt keresi, hogy a Biblia hol mond ellent egymásnak — mert vannak, akik ezt is kutatják, hogy na, ez az ige ellentmond a másoknak, ez hogy van, ez igaz, az hogy volt. Noé idejében a hegyek tetejét is víz borította-e? Ezt mondjuk meg. Meg sok mindent az elme kitalál. A Biblia azt mondja: aki elszakadt a bűn útjától, és azt mondja: nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, csúfolók székébe nem ül, hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, az boldog ember.

Kívánom, hogy ilyen boldogságot adjon nekünk a mi Urunk, azért, mert ez a boldogság megszerezhető, ez a boldogság megkapható, és ez a boldogság el nem veszíthető. Még a halálunkkal sem veszíthető el ez a boldogság, mert ez csak egyre jobban növekszik, és egyre jobban kiteljesedik.

A bűnösök útja is ilyen. Láttuk, hogy az is egyre jobban kiszélesedik. Olyan, mint a kis patak, amely lehet, hogy néhány kilométer után már folyó lesz, aztán eltelik még néhány tíz kilométer, és folyammá fog dagadni. Ilyen a bűnösök útja is. Azt mondja a Szentírás: a vége halálnak útja. Az élet útja pedig az Isten törvényében való gyönyörűség. A törvény pedig itt a számunkra tanítást jelent, Isten egész igéjét jelenti, egész kijelentését.

Boldog az, aki ebben tud gyönyörködni sokszor még annak ellenére is, hogy gonoszok bántani próbálják, hogy csúfolódók lehúznák, és aki ilyen boldog tud lenni, még a körülményei ellenére is, mert belül tudja Isten törvényét.

Ma volt egy temetésünk, és azt kérték, hogy Jób könyvéből szolgáljak arról: Tudom, hogy az én Megváltóm él. Jó volt elmondani azt: valóban Jób, aki a külső körülmények tekintetében abszolút nem lehetett semmilyen értelemben boldog, és mégis azt mondja: áldott az Úr, mert a belső embere tudja, hogy a Megváltó él, és utoljára az ő pora felett meg fog állni. Ez adott neki erőt a csúfolódók, a gonoszok ellenében, ahol a saját felesége járt élen, mert ő akarta rávenni arra, hogy Istent tagadja meg, haljon meg, saját felesége volt az, aki el akarta vonni a boldogság útjáról. Ezt az embert, úgy látszik, nem lehetett elvonni, mert határozottan ragaszkodott Megváltójához.

Ilyen boldogságot adjon nekünk a mi Urunk lelki értelemben, belsőnkben soha ne legyünk boldogtalanok.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük, hogy a boldogságot tárod elénk és az ember elé is. És aki hallja és meghallja, és követi tanácsodat, engedelmes lesz, az valóban boldog ember lesz életében, halálában egyaránt. Az örökkévalóságig, azért, mert te adtad nekünk ezt a boldogságot, nem magunktól jöttünk rá, nem szereztük meg, hanem tőled kaptuk.

Add Uram, hogy mi nézzünk a jutalomra, amelyet te adsz minden hű szolgádnak, minden híven harcoló gyermekednek, a koszorúra, amelyet ígérsz a tiednek.

Kérünk, áldd meg ezt az egész teremtett világot. Adj még kegyelmi időt, holnap is hadd keljen fel még a nap jókra és gonoszokra egyaránt. Hadd lássuk, Urunk, hogy igen-igen irgalmas az Úr, és könyörületes.

Engedd, hogy mi a törvényedben gyönyörödjünk a holnapi napon is, és el tudjuk mondani: „Ígéd vidámságot szerzett nekem, és szívbeli örömet.”

Amen.

Énekeljük a 119,8-10. zsoltárt.

8. Szüntelen nekem gyönyörúségem Vagyon csak a te parancsolatidban,
Te utadat gyakran említem, Hogy el ne essem valaha azokban.
Szent igazságodban minden kedvem, És te ösvényed én el nem tévesztem.

9. Cselekedd ezt szolgálóddal kegyesen, Hogy én élhessek tovább e világban
És szent ígédet megtartsam híven! Én szemeimet nyisd meg világosan,
Hogy a te törvényed megtekintsem És annak csudáit eszembe végyem!

10. Míglen én e földön járok-kelek, Ne rejtse el tőlem parancsolatidat,
Kívánság miatt, mert elepedek, Igen óhajtom szent igazságodat!
Ítéletedhez az én szívemben Nagy kívánságom volt minden időben.